

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/32059 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 29 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 juli 2007 is aan appellant een maatregel van ophouding voor verhoor opgelegd.

Bij uitspraak van 29 augustus 2007, verzonden op 30 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 september 2007, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 september 2007 heeft appellant een nader stuk ingediend.

Bij brief van 12 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 84, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, staat in afwijking van artikel 37, eerste lid, van de Wet op de Raad van State geen hoger beroep open tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit of handeling op grond van hoofdstuk 4 van de Vw 2000.

2.2. Het door appellant ingestelde beroep is een beroep in de zin van artikel 93, eerste lid, van de Vw 2000, in samenhang gelezen met artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, gericht tegen de ophouding als bedoeld in het in hoofdstuk 4 van de Vw 2000 opgenomen artikel 50. De uitspraak van de rechtbank van 29 augustus 2007 is gedaan op dit beroep en is derhalve een uitspraak, als bedoeld in artikel 84, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Sijnders, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

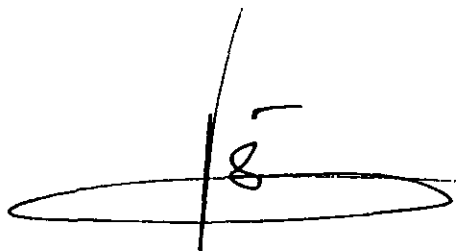
w.g. Sijnders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 september 2007

279

Verzonden: 24 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 07/32059 VRONTN

uitspraak op het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59
Vreemdelingenwet 2000 (Vw) van de enkelvoudige kamer d.d. 29 augustus 2007

inzake

geboren op , van Nederlandse nationaliteit,

eiser,
gemachtigde: mr. J. Hemelaar, advocaat te Leiden,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.
gemachtigde: drs. C.L.W. Slycke-van Dort, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende
Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Eiser heeft op 14 augustus 2007 beroep ingesteld bij deze rechtbank tegen de gestelde ophouding, bedoeld in artikel 50, tweede lid, Vw, van 6 juli 2007 en heeft daarbij verzocht om schadevergoeding.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 27 augustus 2007, waar eiser is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat aan hem ten onrechte de maatregel van ophouding, als bedoeld in artikel 50, tweede lid, Vw, is opgelegd. Nu het door verweerder overgelegde stuk waaruit zou moeten blijken dat aan eiser niet de maatregel van ophouding is opgelegd niet op ambtseid is opgemaakt, heeft dit volgens eiser niet op voorhand een grotere bewijskracht dan zijn verklaringen. Eiser heeft voorts ter zitting aangegeven dat hij zich realiseert dat hij, gezien het systeem van de wet, uit hoofde van de onderhavige uitspraak geen schadevergoeding zal ontvangen. Eiser wenst echter een uitspraak, teneinde een klacht te kunnen indienen.

2.2 Verweerder heeft gesteld dat op basis van de stukken dient te worden geconcludeerd dat er geen sprake is geweest van een vreemdelingrechtelijke ophouding, maar van een strafrechtelijk traject. De rechtbank is dan ook onbevoegd om van dit beroep kennis te nemen. De enkele verklaringen van eiser zijn volgens verweerder onvoldoende om aan de inhoud van de overgelegde stukken te twijfelen.

2.3 Uitgaande van de premisse dat sprake is geweest van vreemdelingrechtelijke ophouding - de rechtbank stelt vast dat zowel het relaas van de politie (dat echter niet ambtseidig is opgemaakt) als dat van eiser in details uitblinkt - komt de rechtbank tot de slotsom dat eiser

zaaknummer: AWB 07/32059 VRONTN

blad 2

geen belang heeft bij de onderhavige procedure. De enkele stelling dat hij de onderhavige uitspraak nodig heeft om een klacht te kunnen indienen is daarvoor onvoldoende bepaald.

2.4 Gelet op het vorenoverwogene is het beroep dan ook niet-ontvankelijk.

2.5 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

zaaknummer: AWB 07/32059 VRONTN

blad 3

Bestissing

De rechtbank:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk;

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Gorter, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 29 augustus 2007, in tegenwoordigheid van mr. A.E. Veldhoen, als griffier.

de griffier

de rechter

afschrift verzonden op:

30 AUG. 2007

Rechtsmiddel

Ingevolge artikel 95 Vw staat tegen deze uitspraak binnen een week na de dag van bekendmaking hiervan voor belanghebbenden hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen deze uitspraak te bevatten. Let wel; Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5254	
B - 6 SEP 2007	
ZAAKNR. 200706410	
AAN: VE	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Ad Astra Advocaten

De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdeelingenkamer
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Mr. J.-Hemelaar
Korte Mare 14
Postbus 304
2300 AH Leiden

VOORUIT PER TELEFAX: 070 - 365 13 80

Tel. 071 523 60 80
Fax 071 528 45 00

Leiden, 6 september 2007

Inzake:

Uw kenmerk:

Rolnummer aangevallen uitspraak: AWB 07/32059

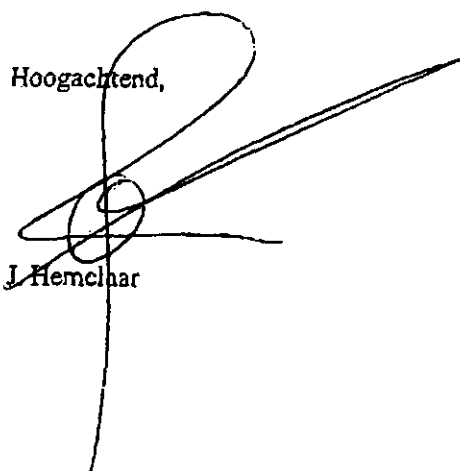
Ref.nr. 1020708 JH/

(bij correspondentie of telefonisch contact s.v.p. altijd dit nummer vermelden!)

Geachte heer of mevrouw,

Bijgaand treft u aan een hoger beroepschrift, gericht tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Utrecht, d.d. 30 augustus 2007, met het verzoek dit in behandeling te nemen.

Hoogachtend,

J. Hemelaar

RAAD VAN STATE INGEKOMEN - 6 SEP 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

**AAN DE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VAN DE RAAD VAN STATE
TE 'S-GRAVENHAGE**

Ad Astra Advocaten

Mr. J. Hemelaar
Korte Mare 14
Postbus 304
2300 AH Leiden

Tel: 071 523 60 80
Fax 071 528 45 00

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft erbedig te kennen:

....., wonende te te dezer zaak domicilie kiezende te Leiden aan de Korte Mare 14 (postbus 304, 2300 AH Leiden) ten kantore van Ad Astra Advocaten, van wie advocaat **mr. J. Hemelaar** in deze als gemachtigde optreedt en bepaaldelijk gevolmachtigd is om het onderhavig hoger beroep in te stellen.

1. Appellant is geboren op [redacted] te Nederland en is in het bezit van de nationaliteit van dat land.
2. Appellant is op 6 juli 2007 vreemdelingrechtelijk opgehouden, hoewel zijn identiteit en Nederlandse nationaliteit reeds bekend waren. Op 14 augustus 2007 heeft appellant beroep ingesteld tegen deze maatregel. De Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Utrecht heeft het beroep niet-ontvankelijk verklaard op 29 augustus 2007 (aan de IND verzonden op 30 augustus 2007, en aan appellant verzonden op 31 augustus 2007). Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd als Productie.
3. Appellant kan zich met deze beslissing niet verenigen, weshalve hij in hoger beroep komt bij Uw Afdeling.
4. Appellant wenst de volgende grieven tegen de aangevallen uitspraak aan te voeren.

De rechtbank verklaart het beroep niet-ontvankelijk:

5. Appellant is in beroep gekomen van het besluit ex artikel 93 Vw om hem vreemdelingrechtelijk op te houden.
6. Er was op het moment van de ophouding van appellant geen redelijk vermoeden van illegaal verblijf. Dat dit redelijk vermoeden ontbrak, is door verweerder niet betwist. Appellant vraagt er uitdrukkelijk nota van te nemen, dat ook niet subsidiair dit standpunt is ingenomen.
7. Verweerder heeft slechts gesteld, dat er helemaal geen vreemdelingrechtelijk traject is geweest.
8. De Rechtbank heeft evenwel aangenomen dat dit wél het geval is geweest. Dat blijkt niet met zoveel woorden uit de overwegingen die de rechtbank aan haar uitspraak ten grondslag heeft gelegd, maar wel vooral uit het feit, dat de Rechtbank zich terdege bewust is geweest van het feit dat de bevoegdheid van de Rechtbank in het geding was (daarover is het grootste gedeelte van de terechtzitting gegaan). De Rechtbank heeft in dezen geconcludeerd, dat zij bevoegd was om zich uit te laten over de zaak en heeft een uitspraak gedaan, te weten niet-ontvankelijkheid. Tegen de beslissing van de Rechtbank om zich bevoegd te achten en derhalve om meer gewicht toe te kennen aan de bewijskracht van de verklaringen aan de zijde van appellant, dat hij wél was overgedragen aan de vreemdelingendienst, dan aan de enkele verklaring van de heer [naam] dat dit niet het geval was geweest, is geen grief aangevoerd door de Staatssecretaris, zodat deze (deels impliciete) overweging vast staat, en het oordeel van de Rechtbank op dit punt onherroepelijk is geworden.
9. Naar de mening van appellant is het overigens terecht, dat de rechter de bewijskracht van zijn verklaringen hoger heeft aangeslagen dan die van de verklaring van de heer [naam]. Immers, appellant had ten eerste zelf op 6 juli 2007 van de gewone politie gehoord, dat zijn straftraject was

afgelopen. Daarna had hij van de vreemdelingenpolitie te horen gekregen, dat hij geen zwijgrecht meer had en dat hij nu een verplichting had mee te werken aan de vaststelling van zijn identiteit. Dat correspondeert met de situatie in vreemdelingrechtelijke ophouding (slechts bevreemdend is dat de verhorende ambtenaren kennelijk niet ervan op de hoogte waren, dat de identiteit al bekend was!). Ten derde heeft de vreemdelingenpolitie op 22 augustus 2007 aan gemachtigde van appellant telefonisch bevestigd, dat er een overdracht van de gewone politie aan de vreemdelingenpolitie heeft plaatsgevonden. Ten vierde heeft gemeenteraadslid Van Ravenstein tegenover gemachtigde van appellant verklaard op 25 augustus 2007 dat hij op 6 juli 2007 te horen had gekregen van locoburgemeester Giesbers van Utrecht, dat deze niets kon doen, omdat de opgepakte demonstranten waren overgedragen aan de vreemdelingenpolitie. Ten vijfde kon appellant zelf verklaren, dat er twee mensen voor hem aan de balie waren geweest terwijl hij vast zat op het politiebureau op 6 juli 2007, en dat ook aan hen was verteld, dat appellant zich bij de vreemdelingenpolitie bevond. Eén van hen was degene die uiteindelijk het paspoort op het politiebureau heeft gebracht en daar naar de Vreemdelingenpolitie had gevraagd. Ten zesde en ten slotte is uit het dossier niet gebleken, dat de strafrechtelijke ophouding verlengd zou zijn, terwijl duidelijk was, dat de vrijheidsbeneming ruimschoots de grens van de zes uur na aankomst voor een strafrechtelijke ophouding had overschreden. Zou deze verlengd zijn geweest, dan had daarvan schriftelijk bewijs voorhanden moeten zijn. Zo staat het in het Wetboek van Strafvordering, en aangezien dit een belangrijk stuk zou zijn geweest had het ook conform het Procesreglement Vreemdelingenkamers overgelegd moeten worden, als het al bestaan had. Dit kan niet in hoger beroep worden hersteld, reeds omdat er geen grieven tegen het oordeel terzake het bewijs van de overdracht aan de vreemdelingenpolitie zijn aangevoerd.

10. Ten tijde van het instellen van het beroep was een duidelijk procesbelang aanwezig. Appellant heeft hiervan gemotiveerd melding gemaakt in zijn beroepschrift.

11. Hij heeft gewezen op het belang van een uitspraak voor het vaststellen van de onrechtmatigheid van het overheidsoptreden, teneinde deze uitspraak ten grondslag te kunnen leggen aan een verzoek om het slaan van een zuiver schadebesluit. Daarnaast heeft hij opgemerkt, dat het EVRM voorschrijft, dat tegen vrijheidsbeneming opgekomen behoort te kunnen worden bij de rechter, en is daarin geen uitzondering gemaakt voor reeds beëindigde maatregelen terzake.

12. Net zoals de Afdeling bestuursrecht volhoudt, dat pas als de strafrechter is geoordeeld over de onrechtmatigheid van een strafrechtelijke detentie, de vreemdelingenrechter daaraan consequenties kan verbinden, zo is het denkbaar dat de vreemdelingenrechter eerst een uitspraak zal moeten doen over de rechtmatigheid van de toepassing van artikel 50 Vw jegens appellant, voordat een andere rechter daaraan strafrechtelijke of civiele of wellicht ook bestuursrechtelijke consequenties kan verbinden. De schadevergoedingskwestie levert dus wel degelijk een belang op, óók als die in deze procedure op nihil wordt gesteld. Daarnaast geldt, dat er aan een rechtsgeleerd advies betreffende het al dan niet in te dienen verzoek om een schadebesluit dan wel een civiele procedure kosten zijn verbonden, en appellant derhalve er reeds vanuit het oogpunt van kostenbesparing belang bij heeft zoveel mogelijk zijn zaken goed voor te bereiden alvorens aan een advocaat te vragen hem bij die bestuursrechtelijke of civiele procedure bij te staan. Een ander, zelfstandig financieel belang betreft de kosten van de beroepsprocedure zelf. Door het beroep niet-ontvankelijk te verklaren heeft appellant ook geen proceskostenveroordeling voor de procedure in eerste aanleg gekregen.

13. Daarnaast wil eiser ook voor zichzelf weten of hij nu eigenlijk terecht of onterecht is opgehouden. Na de schok die hij te verwerken heeft gekregen, en de twijfel die dat bij hem heeft doen ontstaan aan de betrouwbaarheid van het Nederlandse rechtssysteem, heeft hij er belang bij te weten of hij juist heeft gehandeld, door de politie te volgen in de stelling dat hij inmiddels verplicht zou zijn geworden om mee te werken aan de vaststelling van identiteit en nationaliteit. Ook wil hij weten of hij nu rechtmatig van zijn vrijheid beroofd is geweest of niet. Om de zaak voor zichzelf te kunnen ordenen en de episode af te sluiten is het noodzakelijk dat hij in ieder geval de situatie doorgrondt en begrijpt. Pas dan kan het een plaats worden gegeven.

14. Met betrekking voor de vrees voor herhaling geldt voorts nog, dat deze zeer reëel is, gelet op de uitspraken van de politie. Immers, zou de uitspraak in dezen inderdaad onherroepelijk komen te luiden, dat appellant niet-ontvankelijk is in haar beroep, dan wordt daarmee aan de politie een signaal gegeven, dat men appellant bij herhaling en naar believen telkens zou kunnen oppakken en ophouden, mits men dit maar vreemdelingenrechtelijk doet en de invrijheidstelling plaats vindt binnen 6 uur na aankomst op het bureau. Er zijn dan immers aan een zodanig handelen geen consequenties verbonden, en appellant kan zich er in de praktijk niet tegen verweren met een

rechtsmiddel dat een *effective remedy* vormt tegen een ophouding van zes uur. Appellant is politiek bewust en wil in vrijheid zijn mening kunnen uitdragen. In de onderhavige zaak was hij aanwezig bij een actie die ludiek en alleszins publieksvriendelijk was. Ook de sfeer van de actie was goed, zoals te zien is op een filmpje op internet, dat te vinden is op:

<http://www.skoeps.nl/index.phpmodule=Skoeps&func=show&id=15260.url>

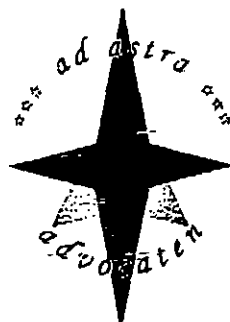
Toch heeft het appellant een dag van zijn leven in onvrijheid gekost. Pas aan het begin van de avond van 6 juli 2007 is hij in vrijheid gesteld, terwijl uit de stukken van het dossier blijkt, dat zijn identiteit reeds om 00.30 uur bekend was en de termijn voor ophouding in het straftraject reeds voor het middaguur verstreek. Zou appellant niet-ontvankelijk zijn in zijn beroep tegen die ophouding, dan kan de politie hem te allen tijde klaarblijkelijk ongestraft een dagdeel vasthouden. Appellant meent, dat als hij niet-ontvankelijk zou zijn in zijn protest hiertegen, er een gat in de rechtsbescherming is ontstaan, waar hij, en niet alleen hij, gedupeerd van is.

15. Appellant wijst er in dit verband op, dat de politie van het korps Utrecht kennelijk ook uitdrukkelijk van plan is om vreemdelingenrechtelijke bevoegdheden toe te passen ten aanzien van Nederlanders die in een strafrechtelijk traject hun identiteit niet willen prijsgeven. De woordvoerder van de politie (de hOvJ die de actie coördineerde, althans verantwoordelijk daarvoor was) liet dit weten in een artikel d.d. 1 augustus 2007 over deze actie, dat is aangehecht. Bijgevoegd wordt voorts een artikel uit het Algemeen Dagblad van 16 augustus 2007 over een latere actie waarbij de politie op gelijke wijze omging met het recht van verdachten hun naam niet prijs te geven. In de slotregels van dit artikel valt te lezen, dat verweerder tot op dat moment van het opheffen van vreemdelingrechtelijke maatregelen tegen Nederlanders, zelfs als deze worden bevolen door de Rechtbank, niets gelcerd heeft. De woordvoerder van de politie te Utrecht, verklaart, dat het feit dat een Nederlandse ten onrechte heeft vastgezet voor haar geen reden vormt om het in de toekomst anders te doen.

16. Appellant heeft er onder deze omstandigheden groot belang bij een uitspraak over de rechtmatigheid van de toepassing van de vreemdelingrechtelijke bevoegdheid in een geval als het onderhavige te verkrijgen.

17. Daar komt bij, dat het EVRM voorschrijft dat er een *effective remedy* mogelijk is tegen inbreuken van de overheid op de fundamentele rechten van de mens, inclusief een beroep op de rechter.
18. De wetgever heeft daarvoor in artikel 93 e.v. van de Vreemdelingenwet een procedure in het leven geroepen als het gaat om de ophouding ex artikel 50 Vw, welke direct beroep op de rechter openstelt. Indien nu het oordeel zou luiden, dat bij gebreke aan een procesbelang (wegens het niet kunnen toekennen van schadevergoeding volgens de regels die de Rechtbank zelf heeft opgesteld) een dergelijk beroep niet-ontvankelijk is, dan geldt dit in beginsel voor alle beroepen tegen een besluit als bedoeld in artikel 93 jo 50 Vw. Immers, gelet op de duur van de ophouding zal deze in vrijwel alle gevallen niet zo lang duren dat er schadevergoeding uit zou kunnen volgen. Alsdan is er geen *effective remedy*. Bovendien is een dergelijke uitkomst in strijd met de bedoeling van de wetgever. Die heeft niet een procedure ontworpen waar in beginsel geen gebruik van kan worden gemaakt omdat de indiener zo goed als automatisch niet-ontvankelijk is. In de praktijk komt langdurige ophouding, d.w.z. langer dan 6 uur immers hoogenaamd niet voor.
19. Aangenomen mag worden dat de Wetgever niet een procedure in het leven heeft geroepen om alleen puur machtsmisbruik aan banden te leggen (te weten met minachting voor de wettelijke bepalingen een vreemdeling ongelimiteerd ophouden). Die situatie is immers gelijk te stellen met de situatie dat iemand volledig zonder recht en titel van zijn vrijheid wordt beroofd gehouden, en daar bestaat al een procedure bij de restrechter voor. Naar de mening van appellant heeft de wetgever dus met de opening van toegang op de rechter bij ophouding bedoeld een procedure in het leven te roepen waarbij een inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van die ophouding wordt gegeven, ook al duurt de ophouding niet langer dan gebruikelijk. Ook vanuit het voorkomen van willekeur en het algemeen belang dat b.v. discriminatie bij de staandehouding wordt gecorrigeerd, is het begrijpelijk, dat de wetgever deze proceduremogelijkheid geboden heeft. De uitspraak zoals zij er thans ligt staat haaks op die gedachte.
20. Appellant wenst derhalve nog immer een oordeel over de (on)rechtmatigheid van zijn ophouding. Hij meent dat hier een inbreuk is gemaakt op een door het EVRM beschermd en nu de aangegeven route om die inbreuk vast te stellen en compensatie daarvoor te vragen is neergelegd bij de Rechtbank, meent hij dat de Rechtbank daarover ook had moeten oordelen.

21. IN dit verband wenst eiser erop te wijzen, dat als de schending van het EVRM reeds heeft plaats gevonden de enkele beëindiging van de schending niet voldoende is om een klacht niet-ontvankelijk te verklaren of van de rol te schrappen. Dat is zeer recentelijk nog bevestigd in vs Letland en in vs Frankrijk (15 januari 2007, JV 2007/250 resp. 26-april 2007, JV 2007/252). Het Hof overwoog in : *"the Court indeed held that a decision or measure favourable to the applicant was not sufficient to deprive him of his status as a "victim" unless the national authorities acknowledged either expressly or in substance, and then afforded redress for, the breach-of-the Convention."* (par: 93). In wordt dit standpunt herhaald, waarbij het Hof betreft, dat het niet dankzij de autoriteiten is geweest dat aan de schending een einde is gekomen, maar ten gevolge van het handelen/nalaten van een ander. Het Hof overwoog: *"comme la Cour l'a rappelé dans sa décision sur la recevabilité de la requête (para 36), pour qu'une décision ou une mesure favorable au requérant suffice à lui retirer la qualité de victime, il faut en principe que les autorités nationales aient reconnu, explicitement ou en substance, puis réparé la violation alléguée de la Convention.(...) Il y a lieu en conséquence de poursuivre l'examen au fond du grief."* Ook in deze zaak is de beslissing op de ophouding te beëindigen pas genomen nadat de situatie zich had gewijzigd door toedoen van anderen. Die ander was in dit geval eiser zelf, die zijn identiteit opgaf en door middel van vrienden zijn paspoort aan het bureau liet brengen.

22. Het EHRM hecht craan, dat een *effective remedy* zowel in de praktijk als volgens de wet moet kunnen leiden tot opheffing van de schending. In geval van artikel 50 Vw is er wel een wettelijke grondslag, maar de praktijk biedt geen goede bescherming tegen onrechtmatige detentie. Immers, voor ontneming van de termijn van zes uur kan een beroep niet worden behandeld door de Rechtbank. Althans in de praktijk heeft gemachtigde van appellant dat nog nooit gezien, en acht hij het ook ondenkbaar, misschien met uitzondering van heel bijzondere gevallen waarin grote belangen spelen. Maar de schending kan ook worden opgeheven als de staat, in dit geval de rechterlijke macht van de staat, na het instellen van een beroep de ophouding onrechtmatig verklaart en er een schadevergoeding ten laste van verweerder wordt toegekend. De Straatsburgse jurisprudentie is er immers één die pas naar de zaak kijkt als de hoogste bevoegde nationale rechter uitspraak over heeft gedaan, en de inhoud van die uitspraak is doorslaggevend voor de vraag of de klacht ontvankelijk is. Rechtsherstel is dus nog mogelijk. Van belang daarbij is, dat de erkenning dat men fout zat, niet gegeven is door de politie. Zij zal dus van een andere kant moeten komen.

REDEN WAAROM: appellant uw Afdeling verzoekt de bestreden uitspraak van de Rechtbank te vernietigen met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure in eerste en tweede aanleg, en zelf oordelende alsnog het beroep gegrond te verklaren en zonodig in afwijking van de gewone regels voor schadevergoeding aan appellant schadevergoeding toe te kennen.

Leiden, 6 september 2007

Gemachtigde